

PROTOKÓŁ**w sprawie niektórych uzgodnień dotyczących możliwego jednorazowego przekazania Republice Chorwacji jednostek przyznanej emisji przydzielonych na mocy protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także związanej z nimi rekompensaty**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

STWIERDZAJĄC, że z uwagi na szczególne okoliczności historyczne, które wystąpiły w Chorwacji, uzgodniono, że zostanie zgłoszona gotowość zaferowania Chorwacji pomocy poprzez jednorazowe przekazanie jednostek przyznanej emisji przydzielonych na mocy protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu („protokół z Kioto”),

STWIERDZAJĄC, że każde takie przekazanie nastąpi wyłącznie w jednym przypadku, nie będzie stanowiło precedensu i będzie odzwierciedlało szczególnie i wyjątkowy charakter sytuacji Chorwacji,

PODKREŚLAJĄC, że Chorwacja będzie musiała zrekompensować to przekazanie, dostosowując swoje zobowiązania wynikające z decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych⁽¹⁾, tak aby zapewnić integralność środowiskową poprzez uniknięcie zwiększenia całkowitej ilości dozwolonych emisji w Unii i Chorwacji do 2020 roku,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

CZĘŚĆ I**PRZEKAZANIE****Artykuł 1**

Niniejsza część ma zastosowanie do środków dotyczących możliwego jednorazowego przekazania Chorwacji jednostek przyznanej emisji przydzielonych na mocy protokołu z Kioto.

Artykuł 2

Przekazanie nie nastąpi, jeśli Chorwacja nie wycofa swojego odwołania od decyzji komórki egzekucyjnej Komitetu ds. Zgodności z Protokołem z Kioto zgodnie z wszelkimi stosownymi przepisami i terminami dotyczącymi wycofania odwołania, zanim rozpocznie się Konferencja Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) w Durbanie (28 listopada – 9 grudnia 2011 r.).

Jakiegokolwiek przekazanie zależy od tego, czy zespół ekspertów ds. przeglądu działający w ramach UNFCCC stwierdzi – po upływie okresu, w którym należało zrealizować zobowiązania – że Chorwacja nie dotrzymała swoich zobowiązań przewidzianych w artykule 3 protokołu z Kioto.

Przekazanie nie nastąpi, jeśli Chorwacja nie dołoży wszelkich rozsądnych starań, aby wypełnić swoje zobowiązania przewidziane w artykule 3 protokołu z Kioto, w tym zobowiązanie dotyczące pełnego wykorzystania jednostek pochłaniania uzyskanych w wyniku użytkowania ziemi, zmian w użytkowaniu ziemi i gospodarki leśnej.

Artykuł 3

Wszelkie decyzje o przekazaniu jednostek przyznanej emisji zostają przyjęte zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w artykule 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy artykułu 9 decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto⁽³⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011. Żadna taka decyzja nie może zostać przyjęta w przypadku, gdy nie wydano opinii.

Liczba jednostek przyznanej emisji, które mają zostać przekazane, zostaje określona na podstawie liczby tych jednostek, o której mowa w artykule 2 decyzji Komisji 2006/944/WE z dnia 14 grudnia 2006 r. ustalająca odpowiednie poziomy emisji przyznane Wspólnocie i każdemu z jej państw członkowskich w ramach Protokołu z Kioto na mocy decyzji Rady 2002/358/WE⁽⁴⁾.

Całkowita liczba przekazywanych jednostek przyznanej emisji nie może przekroczyć 7 000 000.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 358 z 16.12.2006, s. 87. Decyzja zmieniona decyzją Komisji 2010/778/UE (Dz.U. L 332 z 16.12.2010, s. 41).

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.

CZĘŚĆ II

REKOMPENSATA*Artykuł 4*

Niniejsza część ma zastosowanie do rekompensaty, którą ma zapewnić Chorwacja w przypadku przekazania jednostek przyznanej emisji zgodnie z postanowieniami części I.

Artykuł 5

1. Chorwacja zapewnia rekompensatę za wszelkie przekazane jej jednostki przyznanej emisji poprzez odpowiednie dostosowanie – zgodnie z niniejszym artykułem – swoich zobowiązań wynikających z decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE.

W szczególności wyrażony w tonach ekwiwalent dwutlenku węgla odpowiadający przekazanej liczbie jednostek przyznanej emisji zostaje – zgodnie z niniejszym artykułem – odjęty od rocznego limitu emisji Chorwacji, po tym jak limit ten zostanie określony zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE.

2. Komisja publikuje dane liczbowe dotyczące rocznego limitu emisji Chorwacji wynikające z obliczeń dokonanych zgodnie z ustępem 1.
